

katerega je bil hvaležen, naj mu je došel od katerekoli strani, usposobile bi ga, da bi vstrajno napredoval v lepi umetnosti in se povspel v nabožnem slikarstvu nad vse dosedanje slovenske slikarje.

O. Aleksander je bil tudi pisatelj, jeden najmarljivejših sotrudnikov „Cvetja z vrtov svetega Frančiška“. Spisal je: „Pot na goro Alvernijo“, III. letnik, 1882. — „Brat Janez Montekorvinski“, in „Prilika zveličanega brata Jakopona Tudertinskega o modri devici“, IV. letnik, 1883. — „Smrt svete matere popisana od svetega sinu“, „Lakomni oskrbnik“, „Kralj ar-

menski — manjši brat“, „Ljubežen sv. očeta Leona XIII. do gore Alvernije“ in „Marko d'Aviano“, V. letnik, 1884. — Vsi ti spisi se smejo prištevati med najboljše, kar jih je „Cvetje“ doslej priobčilo; zlasti zanimiv in temeljit je življenjepis slavnega kapucina Marka d'Aviano. V vseh se zrcali krasno pisateljeva pobožnost, naobraženost in ljubezen do njegovega reda, katera odseva še mnogo lepše iz njegovih zasebnih pisem. Vse, karkoli je videl po svetu, premotril je trezno ter izkušal vse najboljšo uvēsti doma. Zato pa mu naj slovenska domovina hrani hvaležen spomin.

Cvetka in sokol.

Pod zelenim javorom
Cvetka se razcveta,
Nad zelenim javorom
Sokol sivi leta.

Pa sokóla cvetka zrē
In takó mu pravi:
„Lepo, sokol, tebi je
V višnjevi višavi.“

Blisk hitrejši ni kot ti,
Niti zračna vila;
Kamor ti srcē želi,
Nosijo te krila.“

Sokol cvetki govori:
„Veš-li, cvetka jasna,
Da višava zračna je
Krasna — a opasna?!“

A na noč je devljejo
V vōdico studēno,
Da je drugo jutro spet
Kot poprej zelēno.“

Gromi grozni se podē
Nad menoj z oblaki,
Pod menoj pa mi grozē
S puškami junaki.

Cvetje — deve pa beró
In vijó je v kite
Pa je nosijo ves dan
V nedrih ponosite.

Gojko.

Oblaka.

Dva oblaka, rodna brata,
Sína sinjega morjá,
Srečala sta se visoko
Nad višinami nebá.

„Kam si kanil, bratec beli?“
„Onkraj gôre, glej poljé,
Glej goríce vinorodne:
Moje čakata rosé.“

Tjekaj z dežjem blagodatnim
V krilu zlatem pohitim,
Da višine in doline
Pokropim in pokrepim.

Ti?“ — „Glej doli tu pod nama
Krasen svet in jasen cvet!
Tje ponesem v krilu črnem
Bliska žar in toče led.“

Kmet trepeče, kmet vzdihuje,
Ko pretí mu néba srd! —
Predno zvezde zabliščijo,
Cvet in up mu bode strt.“

Gojko.